

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 548/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť G. M., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp/5/2011 a jeho uznesením z 26. mája 2011 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos/68/2011 a jeho uznesením z 13. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2011 doručená sťažnosť G. M. (ďalej len „sťažovateľ“), toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I. (ďalej len „ústav“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 8. novembra 2011, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

„porušením práva na spravodlivé konanie v primeranej lehote“ postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) a jeho uznesením z 26. mája 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp/5/2011 a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením z 13. júla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos/68/2011.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta „zdlhavý spôsob postupu konania“ okresného súdu a krajského súdu v konaní o podanom návrhu jeho príbuznej v priamom rade (ďalej len „príbuzná“) na podmiennečné prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „návrh na podmiennečné prepustenie“) vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 Pp/5/2011 a krajským súdom pod sp. zn. 3 Tos/68/2011. Vo vzťahu k postupu okresného súdu poukazuje sťažovateľ na ustanovenie § 415 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), podľa ktorého má konajúci súd rozhodnúť o návrhu na podmiennečné prepustenie v lehote 60 dní od doručenia návrhu, pričom uvádza, že táto lehota nebola v jeho prípade zo strany okresného súdu dodržaná.

Sťažovateľ ďalej namieta formu dokazovania realizovanú konajúcim súdom, ktorý podaný návrh na podmiennečné prepustenie zamietol, pričom pri rozhodovaní o podanom návrhu zohľadnil predovšetkým tzv. hodnotenie osoby sťažovateľa vypracované ústavom, kde sťažovateľ vykonáva uložený trest odňatia slobody, namiesto toho, aby podľa názoru sťažovateľa „*svoje rozhodnutie oprel o jeho vlastné overenia – zistenia!*“. Uvedené hodnotenie ústavu totiž sťažovateľ považuje za neobjektívne, vypracované osobami, ktorým „*nie je sympatický*“, a je toho názoru, že „*tzv. resocializačný program nemožno stavať na počte disciplinárnych odmenách, takúto podmienku v § 66 ods. 1 Tr. zákona nevykladá ani zákon, pretože aj počet disc. odmien a trestov je vždy ovplyvniteľný- manipulovateľný a súd by na ňom nemal úplne zakladať, ale skôr by mal vychádzať z jeho vlastných zistení súdu!*“.

Sťažovateľ predostiera v sťažnosti aj tvrdenie o znemožnení účasti jeho príbuznej, na základe ktorej návrhu bolo konanie iniciované, na verejnom zasadnutí okresného súdu dňa 26. mája 2011, pričom v tejto súvislosti uvádza: „*moja matka pred bránou väznici stála a čakala 2 hodiny pred príchodom súdu – senátu na toto verejné zasadnutie a na bráne sa márne s predvolánkou súdu domáhala aby bola pustená na toto verejné*

zasadnutie súdu, čo sa jej „podarilo“ až 15 minút po vyhlásení zamietavého stanoviska súdu – zamietnutím žiadosti o moje podmienené prepustenie, pričom súd vedome odpojedaľoval toto konanie bez účasti a bez osobnej prítomnosti mojej matky L. M. bez toho aby na to boli splnené zákonné podmienky a bez toho aby túto skutočnosť naležite zistil – overil, pričom podľa všetkého a následného vyjadrenia mojej matky na bráne väznice ju ignorovali príslušníci ZVJS – I. aj ňou predloženú predvolánku súdu, a všetko nasvedčuje tomu, že táto situácia bola doslova umelo – úmyselne navodená s cieľom aby sa moja matka nedostala včas na toto konanie súdu. Pričom zo strany službukonajúcich príslušníkov na bráne väznice išlo zrejme o Tzv. EXCES z hraníc a pravidiel. Bolo však úlohou a právomocou konajúceho súdu toto riadne zabezpečiť overiť, prípadne verejné zasadnutie odročiť!!!“

Sťažovateľ v sťažnosti napokon namieta, že krajský súd v druhostupňovom konaní nerozhodol o sťažnosti, ktorú mala proti uzneseniu okresného súdu uplatniť jeho príbuzná 13. júna 2011.

Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ ústavný súd žiada, aby o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie „článku 46 ods. 1 čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru“ postupom okresného súdu a jeho uznesením z 26. mája 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp/5/2011 a postupom krajského súdu a jeho uznesením z 13. júla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos/68/2011, označené rozhodnutia zrušil, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a prikázal okresnému súdu, aby „neodkladne vyžiadal nové hodnotenie z UZVJS I. na ods. G. M.“.

Sťažovateľ súčasne ústavný súd žiada, aby vydal dočasné opatrenie „na pozastavenie namietaného stavu veci, s tým aby prípadne Ústavný súd nariadil prerušenie alebo odloženie výkonu trestu až do rozhodnutia“ vo veci sťažovateľa.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp/5/2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 68/2011

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti ako ťažiskovú vzniesol námietku „*zjavne neprimeranej - neúmernej*“ doby konania o návrhu na jeho podmiennečné prepustenie podaného zo strany jeho príbuznej, v rámci ktorého prekročil podľa jeho vyjadrenia konajúci súd dĺžku inštruktívnej lehoty stanovenej Trestným poriadkom.

Ústavný súd zistil, že návrh na podmiennečné prepustenie sťažovateľa bol podaný 14. januára 2011 a okresný súd o ňom rozhodol uznesením z 26. mája 2011. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti predmetnému uzneseniu ústnou formou na verejnom zasadnutí okresného súdu 26. mája 2011 (doplnenej aj písomne) rozhodol krajský súd uznesením z 13. júla 2011. Predmetné rozhodnutie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené prostredníctvom okresného súdu 24. októbra 2011.

Svojou rozhodovacou činnosťou už ústavný súd potvrdil aplikateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy garantujúceho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov aj na vykonávacie konanie, akým je konanie o návrhu na podmiennečné prepustenie (napr. I. ÚS 387/09, IV. ÚS 296/2010, I. ÚS 65/09), keďže právo podať za splnenia zákonom vymedzených podmienok návrh na podmiennečné prepustenie je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to,

aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Nadväzne na to ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

Sťažnosť sťažovateľa, ktorá bola podaná na poštovú prepravu 24. októbra 2011, bola ústavnému súdu doručená 25. októbra 2011.

Vo veci sťažovateľa okresný súd meritórne rozhodnutie prijal 26. mája 2011 a krajský súd o opravnom prostriedku podanom proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol 13. júla 2011, v oboch prípadoch teda konajúce súdu rozhodli ešte pred doručením sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu, resp. ešte pred jej podaním na poštovú prepravu.

Analogická, aj keď hraničná je situácia v prípade doručenia druhostupňového rozhodnutia krajského súdu z 13. júla 2011 prostredníctvom okresného súdu, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 24. októbra 2011, teda v deň totožný s dňom odovzdania sťažnosti adresovanej ústavnému súdu na poštovú prepravu.

Možnosť domáhať sa ochrany základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy podaním sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k rozhodovaciemu procesu okresného súdu bola pre sťažovateľa časovo ohraničená obdobím, počas ktorého prebiehalo v jeho veci prvostupňové konanie, a vo vzťahu k rozhodovaciemu procesu krajského súdu obdobím druhostupňového konania. V osobitnom prípade týkajúcom sa samotného doručenia rozhodnutia druhostupňového súdu, za ktorého doručenie v zmysle ustanovení § 146 ods. 1

vyhlášky č. 543/2005 Z. z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov zodpovedal okresný súd, bola možnosť realizovania ústavnej ochrany limitovaná momentom doručenia právoplatného rozhodnutia sťažovateľovi.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd sťažnosť v časti námietky porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

2. K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru

2.1 K námietke porušenia označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu a jeho uznesením z 26. mája 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp /5/2011

System ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné sudy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144

ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa označeného postupu a uznesenia okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu.

Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd účastníka konania. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu.

Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil. Ochranu jeho základným právam a slobodám zaručeným ústavou bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa a uplatnené proti postupu okresného súdu a prvostupňovému rozhodnutiu o návrhu na podmienenečné prepustenie sťažovateľa. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2.2 K námietke porušenia označených článkov ústavy a dohovoru postupom krajského súdu a jeho uznesením z 13. júla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos/68/2011

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

- a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;
- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;
- c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;
- d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;
- e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

Porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru prezentoval sťažovateľ ako porušenie „*práva na spravodlivé rozhodnutie*“, ktoré videl v niekoľkých aspektoch namietaného postupu a rozhodnutia krajského súdu.

V prvom rade námietky sťažovateľa prezentované v jeho ponímaní ako porušenie požiadavky „*nezávislosti a nestrannosti*“ konajúceho súdu premietnuté do porušenia záruk spravodlivého konania smerovali k forme dôkazného prostriedku zohľadneného konajúcim súdom v rámci procesu dokazovania, ktorým bol posudok ústavu, kde sťažovateľ vykonáva uložený trest odňatia slobody.

Ústavný súd poukazuje na východiskové ustanovenie § 66 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), podľa ktorého môže súd odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Kategória dôkazu, ktorým je tzv. hodnotenie osoby odsúdeného vypracované ústavom, kde odsúdený trest vykonáva, je v rámci druhu konania, ktorým je konanie o návrhu na podmiennečné prepustenie, dôkazným prostriedkom v zmysle ustálenej súdnej praxe štandardným a logicky, vychádzajúc z obsahu citovaného ustanovenia Trestného zákona, dôkazným prostriedkom ťažiskovým, ak nie z hľadiska dôveryhodnosti jediným. Konajúce súdy vyvodili svoj skutkový záver o neukončení resocializačného programu u osoby sťažovateľa na základe náležitého vyhodnotenia predovšetkým uvedeného dôkazu, ale aj vyhodnotením výsluchu sťažovateľa, ktorému poskytli priestor na vyjadrenie v súlade s ustanovením § 417 ods. 2 Trestného poriadku. Skutočnosť, že sa konajúce súdy nestotožnili so subjektívnym názorom sťažovateľa o neobjektívnosti označeného hodnotenia ústavu, ešte sama osobe neznamená, že porušili požiadavku spravodlivosti konania.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, v ktorej namietal nevypočutie osoby (príbuznej sťažovateľa) na verejnom zasadnutí okresného súdu napriek tomu, že táto svojím návrhom dala na konanie podnet, čo sťažovateľ prezentuje ako porušenie svojho práva na obhajobu garantovaného čl. 6 ods. 3 dohovoru premietnutého aj do porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, krajský súd poskytol sťažovateľovi náležitú odpoveď opierajúcu sa o relevantné procesné normy. Krajský súd konštatoval, že verejné zasadnutie bolo vykonané za splnenia podmienok stanovených ustanoveniami § 292 ods. 1 a 4 Trestného poriadku. Krajský súd konkrétne uviedol, že označená osoba sa verejného zasadnutia nezúčastnila a svoju neúčasť osobne ani neospravedlnila, pričom v súlade s ustanovením § 292 ods. 1 Trestného poriadku bola na verejné zasadnutie riadne predvolaná a náležite vyrozumená o mieste a čase jeho vykonania, a to za súčasného rešpektovania ustanovenia § 292 ods. 4 Trestného poriadku, keď jej ostala od doručenia predvolania lehota viac ako päť pracovných dní na prípravu.

K tvrdeniam sťažovateľa, v tomto kontexte predneseným, o znemožnení účasti jeho príbuznej na konaní verejného zasadnutia zo strany príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „ZVaJS“) ústavný súd uvádza, že sa so sťažovateľom načrtnutou potenciálnou zodpovednosťou okresného súdu v prípade pravdivosti označených tvrdení nemožno v žiadnom prípade stotožniť, keďže v prípade ZVaJS ide o zložku verejnej moci odlišnú, súdnej moci nepodliehajúcu.

Ako neopodstatnená sa javí aj súvisiaca námietka sťažovateľa, že o nezavinených dôvodoch neúčasti na konanom verejnom zasadnutí okresného súdu príbuzná sťažovateľa krajský súd riadne oboznámila v podanej sťažnosti, ktorou sa však krajský súd nezaoberal. Ústavný súd totiž zistil, že túto sťažnosť, o ktorej sa sťažovateľ zmieňuje, podala jeho príbuzná až 14. júla 20011, teda v prvom rade oneskorene a v druhom rade až po prijatí druhostupňového rozhodnutia krajského súdu (z 13. júla 2011).

Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením krajského súdu z 13. júla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos/68/2011 ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným postupom a uznesením krajského súdu, ústavný súd ju v súlade s konštantnou judikatúrou štrasburských orgánov ochrany práva kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na „konanie o udelenie podmieneného prepustenia“. Toto konanie sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutia vo veciach: Plischke c. Rakúsko zo 7. marca 1964, X. c. Rakúsko z 23. mája 1966, X. c. Rakúsko z 19. júla 1966, X. c. Spojené kráľovstvo z 13. júla 1970, Helmut Aldrian c. Rakúsko z 7. mája 1990).

Rovnako to platí aj v prípade námietky porušenia čl. 6 ods. 3 dohovoru poskytujúceho garancie spojené s konaním o „trestnom obvinení“, a preto ústavný súd posúdil sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Nad rámec uvedeného vo vzťahu k vyjadreniu sťažovateľa, že priesťahmi v doručovaní druhostupňového rozhodnutia krajského súdu došlo k oddialeniu začiatku lehoty, ktorej uplynutie je predpokladom možnosti podania novej žiadosti o podmienené prepustenie (§ 415 ods. 1 Trestného poriadku), poukazuje ústavný súd na to, že momentom určujúcim začiatok označenej lehoty nie je dátum doručenia predmetného rozhodnutia, tak ako to uvádza sťažovateľ, ale dátum jeho právoplatnosti, ktorým je v zmysle ustanovení § 184 ods. 1 Trestného poriadku dátum jeho vydania, teda v danom konkrétnom prípade 13. júl 2011.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011